

Сваки крупнији политички догађај на простору Западног Балкана, а изборна смена једног од најдуговечнијих аутократа у светској историји и донедавног "првог човека" Црне Горе то свакако јесте, спољни покровитељи политичких токова на југоистоку Европе перципирају као озбиљну претњу већ утврђеној интерпретацији скорије прошлости овог региона. И, није се томе нимало чудити. Управо та интерпретација требало је да постави и трајно одржава псеудоморалне темеље једног новог државно-територијалног дизајна ових простора у њиховом пост-југословенском периоду. А то дизајнирање, било је јасно већ крајем деведесетих, вођено је геополитичком идејом обуздавања српског фактора у овом делу Европе, у корист свих, током ратова за экс-југословенско територијално наслеђе Србима супротстављених етницитета – хрватског, бошњачког, албанског. Међународни кривични трибунал за бившу Југославију, тзв. Хашки трибунал, све време свога деловања својим пресудама је испоручивао псеудоправне резоне за тај вишедеценијски геополитички пројекат "колективног Запада", а пре свега његове најзначајније прекоокеанске адресе.

Вишком тог ентузијазма одлазећи црногорски режим, а пре свега његов "први" и најозлоглашенији "човек" плаћао је толеранцију бриселско-вашингтонске врхушке на масивну пљачку тамошње друштвене имовине која се у протеклих деценију и по убрзано премештала у његове и руке његове малобројне клептократске и криминогене клике

Црна Гора као независна, из заједнице са Србијом нерегуларним референдумом 2006.г. истргнута држава, осмишљена је, призната и потом истрајно подржавана као још једна, невелика али нипошто не и безначајна карика у том антисрпском геополитичком ланцу настајалом од почетка 90-их државним осамостаљењем Хрватске и Босне и Херцеговине, а затвореном, бар засад, противправном сецесијом јужне српске покрајине 2008.г. И, егзотична медитеранска државица је целих протеклих деценију и по приљежно извршавала наметнути јој задатак, између осталих и онај његов део који се

тицао очекиване интерпретације скорије регионалне прошлости, коју је неретко практиковала и са више ентузијазма него што га је било у таквим наративима других екс-југословенских република. Вишком тог ентузијазма одлазећи црногорски режим, а пре свега његов "први" и најозлоглашенији "човек" плаћао је толеранцију бриселско-вашингтонске врхушке на масивну пљачку тамошње друштвене имовине која се у протеклих деценију и по убрзано премештала у његове и руке његове малобројне клептократске и криминогене клике.

Пост-ђукановићевска Црна Гора и српске наде и разочарања

Због свега наведеног, била су разумљива очекивања српске јавности да ће демонтажа злогласног режима започета августа 2020.г., настављена недавно одржаним председничким изборима и, основано је претпоставити, окончана на скорим парламентарним изборима означити ако већ не радикалан, оно бар значајан и видљив отклон од његове политике према суседној Србији, па и политике интерпретирања скорије регионалне прошлости и улоге српског чиниоца у њој. Притом се полазило од претпоставке да ће нове политичке структуре које су се протеклих десетак година формирале у Црној Гори, а које чине углавном млади и високообразовани појединци,

исказивати више респекта за чињенице које се тичу те прошлости, више спремности за консултовање лако им доступних, независних и непристрасних извора који је истраживачки третирају, више критичности у приступу наметнутом евроатлантском наративу о њој.

Врло брзо по окончању председничких избора испоставило се да је тај наратив о крају западнобалканског 20. века једнако снажно интериоризован и у новим, не-депеесовским политичким структурама Црне Горе, и да засад нема спремности и одлучности да га се, бар не јавно, доведе у питање, ако већ не и јасно оспори

Али, авај, врло брзо по окончању председничких избора испоставило се да је тај наратив о крају западнобалканског 20. века једнако снажно интериоризован и у новим, не-депеесовским политичким структурама Црне Горе, и да засад нема спремности и одлучности да га се, бар не јавно, доведе у питање, ако већ не и јасно оспори.

Тако је већ у првим својим јавним наступима након обзнањивања резултата избора, углавном на прозападним и регионалним несрпским медијима, новоизабрани председник најмање западнобалканске државе ученички ревносно потврдио све кључне топосе реченог наратива: геноцидни карактер злочина у Сребреници; недискутабилан државни статус сецесионистичког Косова и Метохије; безизгледност идентичних настојања српског ентитета у БиХ; приде и неупитно чланство Црне Горе у НАТО савезу, те њено непоколебљиво истрајавање на европском путу. У интервјуу за загребачки Вечерњи лист Милатовић поентира: "Нико није за повратак заједнице са Србијом, након Ђукановићевог одласка Црна Гора биће још суверенија". А да би потврдио ту, још већу пост-ђукановићевску сувереност државе на чијем челу се управо нашао, те њену и даље неупитну дистанцу према Србији, он, примерице, међу првима упућује честитке Финској на њеном пријему у НАТО, а приликом прекјучерашње посете Шведској изражава искрене жеље да и она већ на следећем самиту постане чланица међу Србима озлоглашене Алијансе.

У Црној Гори, за сада, ништа ново

Пише: Мирјана Радојичић
недеља, 23 април 2023 12:28

У Црној Гори, за сада, ништа ново

Пише: Мирјана Радојичић
недеља, 23 април 2023 12:28

